

Bokányi Péter halálhíre

Alexa Károly, Bokányi Péter, Zalán Tibor, Jordán Tamás. 2011 (Stekovics Gáspár-fotója)

Tragikus váratlansággal távozott Bokányi Péter, 54 éves volt. Ez az életkor még nem a mérlegké-szítés ideje, nyomasztó érzés barátainak, tisztelőinek, pályatársainak, tanítványainak, hogy most már – ha valamelyest majd csitul a gyász – rájuk hárul ez a feladat. Kedves és megnyerő férfi volt, aki alighanem a legjobban a katedrán érezte magát, meg általában olyan helyzetekben, amikor embereknek beszélhetett. Miről? Amit fontosnak tartott. Az irodalomról általában, de leginkább arról a fajta kultúráról, ami a létrejöttének a helyéről és idejéről is vallott. Önmaga életét is gazdagította az a tudás, amit a Hely, Vas vármegye művészi-kulturális múltjáról-múltjából megismert. Két éve megjelent, most már azt kell mondani: utolsó könyvének címe végső távozásától nyert döbbenetes többletjelentést: „... végtére hazatérek” (Vas megye irodalmi emlékei). Nem csak a mindennapok megélésében volt nyitott, hanem a szakmájában is. Az oktatás és az ismeretterjesztés mellett, kritikus is volt, meg lapszerkesztő is, nem is beszélve akadémiai tudományos tevékenységéről. Legjelentősebb szakmunkája egy nagyon nehéz magyar irodalomtörténeti témát dolgozott föl, a történelmi regény többszáz éves históriáját („Ahogyan sohasem volt”, 2007)

Életének negyedszázada kötődik az Életünkhöz. Munkatárs volt, szerkesztő, végül főszerkesztő-helyettes. Sok kedélyesen dolgozó (futó vitáktól sem mentes) órát töltöttünk el együtt és nemcsak a lapszerkesztés közben, hanem előtte és utána is. Szombathelyen a legkülönfélébb közösségi-kulturális alkalmakon, nem egyszer kettesben vagy társaságban ebédelve-vacsorázva, lakhelyén Kőszegen is, ahol egy ideig a lap szerkesztősége működött a híres Sgraffittós-házban, voltunk együtt családja régi lakhelyén Répcelakon, Tokajban irodalmi napokon, nálunk Egyházashetyén közös családi nyaraláson és nem egyszer Hévízen, a Csokonai Társaság mindig oly derűs tanulmányi napjain. Csöndes tanúja lehettem olykori esendőségének, de élete válságainak is, amikkel mindig egyedül kellett megküzdenie. És azt is tapasztalnom kellett, hogy mind kijebb, mind távolabbra húzódik a kulturális közélet eseményeitől, ám ritka telefonjaink a legutolsó időkben is abban a hangnemben zajlottak, amire negyedszázados barátságunk tette rá a hitelesítő pecsétet. Ki tudja, merre vitte volna útja az oktatásban, a tudományban és a kulturális közéletben... Én most Pétertől, a szeretetre méltó, meleg szívű férfitől búcsúzom, aki – hadd higgyem – talán barátai között tartott számon.

Alexa Károly főszerkesztő, Életünk